

Europæiske Fællesskaber af Sniace, S.A., Madrid (Spanien), ved advokat José Luis Baró Fuentes.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Artikel 1 i beslutningen af 11. december 2002 annulleres, for så vidt som det deri er anført, at Spanien har ydet statsstøtte på 7 388 258 EUR til Sniace S.A.
- Subsidiært opretholdes artikel 1 i beslutningen af 11. december 2002, for så vidt som det deri er anført, at statsstøtten er forenelig med det fælles marked.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det sagsøgende selskab i denne sag bestrider, at en kontrakt om et efterstillet lån med andel i overskuddet på 12 020 242 EUR, der er indgået med Caja Cantabria sammen med en likviditetsaftale, hvorefter der var mulighed for at anvende de kreditrettigheder, der følger af lånet i form af værdipapirer, kan kvalificeres som statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler.

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren fremført følgende søgsmålsgrunde og væsentlige argumenter:

- 1) Der er tale om en urigtig fortolkning af begrebet »statsstøtte, eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler« i artikel 87, stk. 1, EF. Sagsøgeren anfægter for det første, at Kommissionen i sin endelige beslutning har lagt til grund, at de midler, som Caja Cantabria havde brugt til at finansiere lånet til Sniace hidrørte fra »statsmidler«. Det understreges i denne forbindelse, at Caja Cantabrica er et kreditinstitut, der har retlig form som en privat virksomhed, og som er underlagt privat ret. Bankens midler hidrører ikke fra staten men derimod fra privatpersoner og virksomheder. I det foreliggende tilfælde optrådte Caja Cantabria som en privat investor, der opbygger sin kapital ved hjælp af renteindtægter fra kort- eller langfristede lån. Det gøres for det andet gældende, at beslutningen om at yde lån til Sniace udelukkende var af kommerciel karakter, idet den var truffet på baggrund af kriterier om transaktionsrentabilitet uden at de offentlige myndigheder var involveret i den tekniske eller kommercielle beslutning om at yde lånet.
- 2) Åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med anvendelsen af princippet om den private investor, som handler inden for rammerne af en markedsøkonomi. Ifølge sagsøgeren fører den detaljerede analyse af betingelserne for at

yde lånet sammen med sammenligningen mellem de betingelser, som Caja Cantabrica tilbød, og de tilbud, som to andre private kreditinstitutter afgav sammenholdt med de retningslinjer, som Kommissionen har fastsat i sin meddelelse til medlemsstaterne af 13. november 1993, frem til den konklusion, at lånet med andel i overskuddet blev ydet på markedsvilkår.

- 3) Tilsidesættelse af princippet om hensynet til den berettigede forventning og af proportionalitetsprincippet. Det gøres i denne forbindelse for det første gældende, at såvel lovligheden af den almindelige ordning i Spanien vedrørende ydelsen af lån med andel i overskuddet til virksomheder, der er under omstrukturering, som opfyldelsen af de formelle krav, der stilles af Director de Ayudas de Estado (fremlæggelse af dokumentation for, at lånet blev ydet på markedsvilkår), samt de garantier, som denne myndighed gav ved at henlægge sagen, gav sagsøgeren er berettiget forventning om, at den administrative procedure ville blive afsluttet enten med sagens henlæggelse, idet der ikke var anledning til at indlede nogen undersøgelse eller med en beslutning, hvorved det blev fastslået, at lånet ikke kan betragtes som statsstøtte. Sagsøgeren mener for det andet at kunne konstatere, at varigheden af undersøgelsesfasen (mere end 58 måneder) og de ressourcer, som Kommissionen har anvendt til at undersøge en kommerciel transaktion, der ikke er teknisk kompliceret, overskrider grænserne for det, der i normalt er passende og nødvendigt i sådanne tilfælde.
- 4) Endelig har det sagsøgende selskab gjort gældende, at selskabets ret til at forsvare sig er blevet tilsidesat, nærmere betegnet retten til at bevare forretningshemmeligheder, der er beskyttet ved artikel 287 EF, for så vidt som Kommissionen sendte de spanske myndigheders svar på Kommissionens første anmodning om oplysninger (herunder sagsøgerens bemærkninger) til advokaterne for den virksomhed, hvis anmeldelse var anledningen til, at undersøgelsesproceduren blev indledt.

Sag anlagt den 28. april 2003 af Nadine Schmitt mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-144/03)

(2003/C 171/57)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 28. april 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Nadine Schmitt, Ispra (Italien), ved advokats Pierre-Paul Van Gehuchten og Pierre Jadoul, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens udtrykkelige afslag BSS01MSCDL/GS/MSG D (02) N6779 af 11. juli 2002 på sagsøgerens ansøgning i henhold til artikel 90, stk. 1, i tjenstemandsvedtægten D/256/02 annulleres.
- Afslaget på registrering af sagsøgerens nye administrative klage annulleres om nødvendigt.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren er tjenestemand ved Kommissionen. Søgsmålet vedrører afslaget på en ansøgning om udlevering af visse dokumenter fra sagsøgerens personlige aktmappe og en ansøgning om at få tilstillet angiveligt ærekrænkende dokumenter vedrørende hende. Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført, at beskyttelsen af kvinder og mænds ligestilling i arbejdsmæssig sammenhæng, som er fastslået i artikel 31 i EU-chartret om grundlæggende rettigheder, er tilsidesat, eftersom sagsøgte ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger til at beskytte sagsøgeren mod de påståede angreb fra andre tjenestemænd ved Kommissionen. Disse har ifølge sagsøgeren karakter af psykisk chikane mod hende. Sagsøgeren har ligeledes anført, at vedtægtens artikel 25, 26 og 45, begrundelsespligten og retten til kontradiktion er tilsidesat.

Sag anlagt den 15. april 2003 af Asociación de Empresarios de Estaciones de Servicio de la Comunidad de Madrid og la Federación Catalana de Estaciones de Servicio mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-146/03)

(2003/C 171/58)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 15. april 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Asociación de Empresarios de Estaciones de Servicio de la Comunidad de Madrid og la Federación Catalana de Estaciones de Servicio med hjemsted henholdsvis i Madrid og Barcelona, ved advokat Raimundo Ortega Bueno.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 11. december 2002 annulleres, for så vidt som det deri bestemmes, at de støtteforanstaltninger til fordel for landbrugskooperativerne, der indebærer, at det kun er sådanne kooperativer, der uden begrænsning kan levere brændstof til andre, der ikke indgår i kooperativet, og hvorved de kan anvende den fordelagtige skatteordning, hvilke foranstaltninger er indeholdt i det kongelige lovdekret 10/2000 af 6. oktober om hastende støtteforanstaltninger til landbrugs- fiskeri- og transportsektoren, ikke skal betegnes som støtte i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i EF-traktatens artikel 87, stk. 1.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

De sagsøgende sammenslutninger i den foreliggende sag, som er de samme som i sag T-95/03, nemlig Asociación de Empresarios de Estaciones de Servicio de la Comunidad de Madrid og La Federación Catalana de Estaciones de Servicio ⁽¹⁾, anfægter Kommissionens afvisning af at betragte de foranstaltninger, der er indført ved kongeligt lovdekret 10/2000, og som indebærer, at det kun er landbrugskooperativerne — og ikke andre kooperativer, der ligeledes har status som særligt beskyttede — der uden nogen form for begrænsning har adgang til at forsyne andre, der ikke indgår i kooperativet, med benzin B, uden at dette medfører tab af de skattemæssige fordele, der indrømmes kooperativer, der nyder særlig beskyttelse. Ifølge den anfægtede beslutning udgør de foranstaltninger, der er genstand for sagen, ikke statsstøtte, i det omfang de kan begrundes i hensynet til skattesystemets art og opbygning.

Til støtte for deres påstand gør sagsøgerne gældende, at sagsøgte har anlagt fejlagtige skøn og begået forskellige retlige fejl, idet

- sagsøgte har fritaget den spanske regering for forpligtelsen til at begrunde de omhandlede foranstaltninger under henvisning til skattesystemets art. I den anfægtede beslutning gengives faktisk ingen af de argumenter, som den spanske regering har fremført (dvs. nødvendigheden af at fremme liberaliseringen af brændstofsektoren som en strukturforanstaltning til imødegåelse af stigningen i prisen på råolie og eurokursens fald i forhold til dollar)
- sagsøgte har anset det kongelige lovdekret 10/2000 for at være i overensstemmelse med skattesystemets art og begrundet denne overensstemmelse i en analyse af den skatteordning, der finder anvendelse på kooperativerne, hvilken analyse sagsøgerne betragter som ufuldstændig og fejlagtig
- sagsøgte ikke har kvalificeret de foranstaltninger, der er genstand for sagen, som statsstøtte.